

VRAGEN EN KORTE MEDEDEELINGEN.

Hoe men apen vangt. — Eindelijk was het hem dan toch gelukt, uit z'n kooi te komen, de kleine aap! Hij had er al lang op geloerd, het ook al eens een keer geprobeerd, maar nu was hij bliksemsnel geglipt langs den knecht, toen die de deur van het hok open deed, om het schoon te maken.

Vrij! En dat op een warm-zonnigen, zomerschen dag in Maart! Echt weer om van te genieten. En dat deed sinjeur dan ook, als hij rustig in een boomtop zich ging zitten zonnen.

Het spreekt van zelf, dat deze in ons land zéér zeldzame boombewoner heel wat kijkers trok. En dat hij in zijn gevangenschap het klimmen en klauteren niet had verleerd, bewees hij overtuigend. Dát was nog eens gymnastiseeren!

„Aardig om te zien, hoe zoo'n aap van zijn vrijheid geniet”, zei ik tot den eigenaar. „Maar het lijkt mij een toer, hem weer te vangen”.

„Toch niet”, antwoordde hij, „Met een cocosnoot.”

? ? ?

„O, weet je niet, hoe ze die beesten in Indië vangen? Heel eenvoudig, als je 't maar weet. In een cocosnoot worden aan het eene eind twee kleine gaten geboord, waardoorheen een ketting gestoken kan worden. Daarmee wordt de noot verankerd aan een boom. Van het andere einde van de noot wordt een kapje afgesneden, zoo klein, dat een opening in de bast ontstaat, waardoorheen de aap juist zijn handje steken kan. Die komt af op de verleidelijke vrucht, steekt z'n handje door het gat, grist van de kern zooveel af als het bevatten kan, maar als hij dan het gevulde vuistje uit de opening wil terugtrekken, kan het niet passeeren. Hij trekt en rukt en windt zich op, maar met al zijn slimheid komt hij toch niet op het idee, de buit los te laten en zóó zijn vrijheid te herwinnen. Hij houdt zich zelf gevangen. En zoo vang ik mijn aap ook wel weer: de boomen in onze tuinen geven hem niets te eten, en de honger zal hem wel drijven naar de cocosnoot, die ik voor hem ga neerleggen.”

DE F.

Nocturne. — Op 2 Maart 1.1., — de dag was mooi geweest en warm, met heerlijken zonneschijn en zoelen voorjaarswind; de zanglijster had als gewoonlijk van 5—5½, in mijn tuin zijn afscheid van den dag gejubeld; de avond was prachtig, windstil met heldere vollemaan, zoodat het haast lichte dag was — daar begon om tien uur 's avonds de zanglijster weer te zingen; niet, zooals men in warme zomernachten wel hoort, even een strofe, als om te toonen, dat hij even wakker is; neen, het lied duurde ongeveer twintig minuten, helder, blij, zonder ophouden; als droppels vielen de tonen in den stillen klaren plechtigen nacht. Zou het diertje den lichten maneschijn voor de opgaande zon gehouden hebben? Of zingt hij wel meer zoo laat? Ik heb het nooit zoo gehoord.

Zeist 7 Maart.

A.

Witte veeren bij Merel. — Verleden jaar zagen we in de tuintjes in onze naaste omgeving telkens een „zwarten” lijster met witten kop. In den herfst verloren wij het dier uit het oog, en ook in dit voorjaar heeft het zich tot hertoe nog niet weer vertoond. Thans echter merken we sedert eenigen tijd herhaaldelijk in dezelfde tuintjes een lijsterpaar op, waarvan de eene, de grootste, vermoedelijk het mannetje, nog sterker afwijking van de gewone kleur vertoont. Bij den vorigen was alleen de kop ten deele wit, ten deele lichtgrijs. Maar bij dezen reikt het wit, beginnende met den kop, tot bijna midden op het lijf. Het lijkt, of de vogel een keurig wit manteltje draagt, — van achteren gezien een pelerine met franje — dat prachtig afsteekt bij het zwart van de rest. Deze lijster is in één woord een prachtvogel. Met het zwarte wijfje trippelt en vliegt hij rustig en vrijmoedig rond op lage daken en schuttingen en in de heesters, waar ook dikwijls katten verschijnen. Het is te hopen, dat deze vijanden aan het leven van het interessante paar, of hun jongen, niet wreedaardig een einde maken.

De wit-zwarte lijster is zooals ik zei, letterlijk een prachtvogel, veel te mooi en te liefelijk om doodgeschoten te worden, ten einde door opzetten bewaard te blijven.

VRAGEN EN KORTE MEDEDEELINGEN.

63

Hoogst waarschijnlijk is deze lijster een jong van den witgeklekten vogel, dien we het vorige jaar waarnamen.

's-Gravenhage, 19 Mrt. 1923.

RIËNT BALT.

Rectificatie. — Dat is nu toch van kwaad in erger vervallen, zeker door de schuld van den zetter van „De Levende Natuur”. 't Gaat over de Lochemsche diamanten. Eerst werd er gesproken van „De Hoppel” i.p.v. „De Koppel”. Van den heer Bernink vernam ik echter dat dit een zetfout was, toen ik er hem als geboren Lochemer op wees. Kerst Zwart gaat het nu verbeteren, maar laat er Starink op wonen, i.p.v. Staring een nakomeling van den bekenden dichter.

Mogelijk wil U nu dit weer verbeteren?

Hengelo, 5 April '23.

J. v. SCHEYGET.

Behoud van de Flora. — Er is reeds meer op gewezen, dat men bij het botaniseeren, de planten in het wild moet sparen. Maar wanneer men de ontginningen ziet der verschillende woeste oeroude plekjes om de Stad Groningen en in de prov. van dien naam — dan voelt men iets te moeten doen ter redding der zeldzame wilde gewassen. Ik heb reeds zeldzame kamvarens overgebracht naar 't kreupelgewas der parken en plantsoenen, en met succes. Ze zijn nu uitbottende. Als ze op hun moederplaats gebleven waren, bestonden ze niet meer. Voor eenige jaren moest er een molensloot vergraven worden, waarin juist de zeldzaam in het wild groeiende roomwitte waterlelie's in voorkwamen, nog juist bijtijds wist ik de zaaddoozen te krijgen, ik heb het zaad gestrooid in waters ver van hun moederplaats, bij Groningen, waar de jonge planten nu reeds mooi ontwikkelen. Waar zeldzame planten aangetroffen worden en tevens bedreigd, handele men vóór het telaat is.

Groningen.

J. H. GELDERLOOS.

Kuifleeuwerik. — Heden werd in een hoek van een stuk bouwgrond alhier aan de Regentesselaan — „de” verbindingsweg van het bergkwartier met het station —, waar 4 maal daags een stroom leerlingen der H.B.S. overheen trekt en waar geregeld door vele kinderen gevoetbald wordt, terwijl talloze katten rond sluipen, op $\pm$ 4 M. afstand van de beide straten die het veld begrenzen een kuifleeuwerikennest met 4 eieren aangetroffen! 't Nest lag geheel open tegen een graspolletje. Daar meer het midden van het veld voor de voetbalsport wordt gebezigd wordt dit kleine hoekje weinig beloopt. Twee jongens van het station komende en zich bij de spelers willende voegen zagen het plots voor zich liggen, het had weinig gescheeld of ze hadden er op getrapt. De oude vogel was niet gezien. Wel waren de kuifleeuweriken voor ieder hier in de buurt al oude bekenden; den geheelen winter waren zij gezien (ook bij ons in den tuin, dat is $\pm$ 50 M. van het nest af).

Amersfoort, 28 April '23.

BOLTEN.

Kruikvisch. — 23 Maart j.l. hadden een paar visschers hier een z.g.n. kruikvisch of te wel snotdolf *Cyclopterus lumpus*. 't Is een eigenaardige visch. Hij kan recht op zijn buik staan, doordat de buikvinnen in een krans zijn gegroeid. Met dien krans zuigt hij zich op de oesters- en mosselbanken vast, gelijk een stadsjongen doet met zijn leertje op een trottoirband. Stevig zit hij vast, zoodat het alle kracht kost hem er af te rukken. Hij voedt zich daar met allerlei schelpdieren. Wekenlang kan hij op een en dezelfde plaats vertoeven. Haalt men hem weg en brengt hem een eind in zee, morgen is hij op zijn zelfde plekje weer terug.

Een kop heeft hij als een bulhond. Er loopen 5 rijen knobbels over zijn rug en zijden. Hij kan langen tijd buiten water. Werpt men hem weer in 't water, dan drijft hij eerst een poosje, doordat hij lucht in heeft.

De rijtijd is Maart, dan zien de vinnen en onderkant roodachtig geel. Lengte 40 à 50 cm. In den winter zit hij in het diep van de Noordzee. Met het warme weer komt hij meer naar binnen.

Tholen.

G. A. VAN OVERBEEK.